

[Statsministeren.]

meget kort tid, og som så er færdigt; det er en problematik, vi kommer til at leve med, og hvor vi først efterhånden på basis af de erfaringer, der gøres, vil finde frem til noget forhåbentlig virkningsfuldt, levedygtigt og nyttigt.

Men jeg skal forsøge, så kort jeg kan det, at sige lidt om den britiske pris- og indkomstpolitik. Den har foreløbig gennemgået fire faser. Første fase var en fælleserklæring fra december i fjor, udsendt af regeringen efter aftale med begge arbejdsmarkedets parter, hvor man i ret almindelige vendinger søgte at fastsætte en målsætning for pris- og indkomstpolitikken. Anden fase kom i februar i år med udnævnelsen af et pris- og indkomstråd; til dette råd kan den britiske regering henvise enkeltspørgsmål om priser, lønninger og andre indkomster. I april udsendte man en hvidbog, der gav en meget omfattende forklaring om alle disse problemer; det var tredje fase. Fjerde fase blev, at regeringen søgte en ordening, hvorefter man ad frivillighedens vej kunne få fagbevægelsen til at give forhåndsmeddelelser til regeringen om forestående lønforhandlinger.

Her skal man erindre, at forholdene i England og Danmark er meget forskellige; vi har den væsentligste del, en meget stor part af lønforhandlingerne koncentreret inden for en 2-årig periode; overenskomsterne løber for en stor del parallelt 2 år ad gangen. Sådan er det ikke i Storbritannien. Der slutter man ustandselig nye overenskomster, man har stadig forhandlinger løbende, snart på ét område, snart på et andet. Derfor har man ikke samme koncentrerede overblik over de egentlige lønforhandlinger, som vi i hvert fald til en vis grad har i Danmark. Derfor var det væsentligt for regeringen at opnå fagbevægelsens tilsagn om, at man ville give regeringen forhåndsmeddelelser om forestående lønforhandlinger, som regeringen så kunne lade gå videre til pris- og lønnævnet.

På samme måde blev der udvalgt en lang række priser, omfattende ca. halvdelen af fødevarersektoren og en lang række industrielle nøglevarer. For disse varers vedkommende ønskede regeringen, at der inden for en vis frist skulle gives forhåndsmeddelelse om prisstigninger, som regeringen kunne lade gå videre til pris- og lønnævnet, hvor

man igen inden for en vis frist skulle behandle den, og i den tid måtte den påtænkte prisforhøjelse stilles i bero.

Femte fase i udviklingen af denne pris- og lønpolitik er ikke gennemført endnu. Den består i, at den britiske regering vil søge gennemført en lovgivning, så proceduren ikke længere bygger på frivillighed, men lægges ind i mere obligatoriske rammer.

Man kan altså sige, at den britiske pris- og indkomstpolitik er i sin allerførste begyndelse. Jeg tror, det ærede medlem vil være enig med mig i, at det er for tidligt at vurdere dens endelige virkning; og at foretage direkte sammenligninger med Danmark er næppe særlig frugtbart, idet danske forhold både med hensyn til priskontrol, monopoltilsyn, avancelovgivning og især med henblik på hele arbejdsmarkedets indretning er vidt forskellige fra de forudsætninger, der gør sig gældende i England.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Diderichsen* til statsministeren:

„Har statsministeren planer til imødegåelse af den omsiggribende bladdød?“

Diderichsen: Den beklagelige bladdød angår os alle. Den har siden 1945 ramt 76 danske dagblade eller ca. halvdelen af de dengang eksisterende aviser. Dødsklager har der også været at høre efter hvert dødsfald, nu sidst ved Aarhus Amtstidendes ophør, men som det ofte går ved dødsfald: den døde glemmes hurtigt, og klagerne forstummer. Bør det også ske, når bladdøden hænger? Jeg mener nej, og det er grunden til, at jeg har bedt den højtærede statsminister som pressens minister besvare et spørgsmål angående bladdøden: er der mulighed for, at regeringen vil give signal til, at begravelsen kan omsættes i praktisk og forebyggende handling? Det ville glæde mig, og jeg tror mange med mig, om den højtærede statsminister var i stand til at give et positivt svar.

Det er forståeligt, at en gysen overfalder mange, også i pressekredse, ved tanken om det, der kaldes for statsstøttet presse. Fremtoner uhyggelige gespenster som regeringspression over for aviserne med tilsvarende indskrænkning i pressens uafhængighed, og